

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6527/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט א' שטיין

העותרים: 1. Josina Cathleen
2. חזאם אלקסאס

נגד

המשיב: המינהל האזרחי לאיו"ש

עתירה למתן צו על-תנאי ובקשה למתן צו ביניים

בשם העותרים: עו"ד לאה צמל; עו"ד אחמד חלאק

בשם המשיב: עו"ד מיה דיין

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. עתירה למתן צו על-תנאי ובצדה בקשה למתן צו ביניים, בגדרה מבוקש להורות על הארכת אשרת השהיה של העותרת 1 (להלן: העותרת) בשטחי אזור יהודה ושומרון (להלן: האזור).

2. העותרת, אזרחית ארה"ב, שוהה באזור מכוח אשרות שהיה זמניות החל משנת 2004. בשנת 2008 התחתנה העותרת עם העותר 2 (להלן: העותר) בבית לחם. בין חודש אוגוסט 2015 לחודש יולי 2017, שהו העותרת והעותר בארה"ב. לאחר שובם לשטחי האזור בלי שב העותר ויצא את האזור ביום 25.9.2017 לתקופה של כחודש-ימים, וביום 5.12.2017 יצא את האזור לתקופה של כשלושה חודשים. ביום 22.1.2018 סרב המשיב להאריך את אשרת השהיה של העותרת. הנימוק לסירוב היה שהיתו של העותר מחוץ לשטחי האזור במועד הגשת הבקשה, וזאת כאשר האשרה התבקשה לצורך

ביקורו. חרף העובדה שתוקף אשרתה פג, נשארה העותרת בשטחי האזור. ביום 30.4.2018 דחה המשיב בקשה נוספת להארכת אשרת השהיה של העותרת, בשל הישארותה בשטחי האזור בלי אשרה בתוקף, וביום 5.6.2018 דחה המשיב את בקשת העותרת לחזור בו מהחלטה. ביום 7.6.2018 הגישה העותרת בקשה לעיון מחדש בעניינה, בקשתה זו לא נענתה עד למועד הגשת העתירה.

3. מכאן העתירה שלפנינו, בגדרה נטען כי אין טעם ולא הגיון בהחלטה שלא לחדש את רישיון השהיה של העותרת באזור אך בשל נסיעותיו של העותר לחו"ל. עוד נטען, כי המשיב התבקש לחשוף את הנוהל הקובע את עילות הסירוב להארכת תוקף האשרות אך נמנע מלעשות כן, וכי החלטתו מהווה שימוש לרעה בסמכותו נגד תושבי הרשות הפלסטינית תוך פגיעה בזכות החוקתית לחיי משפחה. העותרים מוסיפים וטוענים כי הגישו בקשה לאיחוד משפחות בשנת 2010, זו עודנה תלויה ועומדת, והמשיב לא התחשב בה במסגרת החלטותיו בנוגע לאשרת השהייה.

4. ביום 14.11.2018 הוגשה תגובת המשיב לפניית העותרים. לטענת המשיב, לא הועברה אליו בקשה לאיחוד משפחות בעניינם של העותרים, ומשכך לא יכול היה לבחון אותה ולהכריע בה. בקשה כזו יכולה להתקבל אך מידי הרשות הפלסטינית, היא הגורם המוסמך להגשת בקשות לאיחוד משפחות בהתאם להוראות סעיף 28(11) לנספח האזרחי ל-"הסכם הביניים ישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה". המשיב הוסיף כי הגשת בקשה לאיחוד משפחות היא האמצעי המתאים להסדרת מעמדה של העותרת, שכן היא אינה מעוניינת להגיע לאזור לשם ביקור בן זוגה בלבד, אלא כדי להשתקע במקום. המשיב חזר גם על נימוקיו לדחיית בקשות האשרה של העותרת: היעדרו של העותר מהאזור במהלך תקופת שהותה של העותרת בו, והישארותה בשטחי האזור בלא אשרה בתוקף. לצד זאת ציין המשיב כי הציע לעותרת להאריך את רישיון הביקור שלה בשלושה חודשים נוספים, על מנת לאפשר לה לפעול לשם הסדרת מעמדה מול הגורמים הרלבנטיים ברשות הפלסטינית במסגרת בקשה לאיחוד משפחות, בכפוף להפקדת סך של 50,000 ₪ – הצעה שנדחתה על-ידי העותרים.

5. דין העתירה להידחות על הסף בהעדר עילה. ההחלטה אם לאשר את המשך שהותה של העותרת באזור, ובאלו תנאים, נתונה לשיקול דעתו של המשיב. בענייננו נשקלו העדרו של העותר משטחי האזור עת שהתה בו העותרת; העובדה שהמשיכה לשהות באזור לאחר שפג רישיון הביקור שלה; והחשש הממשי להשתקעותה של העותרת באזור. הפקדה כספית בסך של 50,000 ₪ כפי שהוצע, הריהי סבירה בנסיבות העניין, ואינה מצדיקה את התערבותנו.

6. אשר על כן, העתירה נדחית.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ה בכסלו התשע"ט (3.12.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט